Ч. 87 Четвер 21 цьвітня (3 мая) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Політика і політики.

III.

Як видимо, політика не есть нічого иншого, як лиш робота якогось народу, котрої цілию есть з одної сторони збережене народної індивідуальности або окремішности, яко природного средства до забезпеченя одиницям тої індивідуальности народної, добробиту яко підстави до житя, з другої же сторони само піднесене того добробиту і розширюване его на всї одиниці. Все, що робить ся в якімсь народі має остаточно лиш сю подвійну задачу: стремлене до цїли назначеної самою природою (узискане підстави до житя) і використуване средств, даних також самою природою, в стремленю до остаточної цїли. В сїй роботї лежить цїле істноване народу і его одиниць на сьвіті і она есть услівєм того істнованя; всї ідеали народні дадуть ся остаточно звести до згаданої повисше подвійної задачі.

Все що стоїть на перешкодї сїй роботї, мусить викликувати борбу. Перешкоди, які стрічають ся в сїм напрямі, можуть бути двоякі: одні можуть лежати в самім народї, другі по за ним. Кождий нарід мусить длятого, все одно, чи він самостійний і зорґанізований в окрему державу, чи нї, вести двояку політику: внутрішну і внїшну, котру инакше називаємо також заграничною. У народів, що вже осягнули свою окремішність народну, значить ся, що мають вповнї в своїх руках средство до роботи народної, стає та робота вже о половину лекша, бо у них розходить ся майже лиш о піднесенє добробиту і розширенє его на всї одиниці. У народів таких мусить природним ходом річий прийти до т. зв. питаня социяльного. Робота народна в сїм случаю стрічає більші перешкоди в самім народї і викликує тут більшу борбу; справа национальна остаєсь на боцї, а за то виступає наперед справа социяльна і робота народна веде ся з повною сьвідомостию в сїм напрямі. Се поясняє нам то з'явище, яке бачимо нинї у переважної части тих народів европейских, котрі национально вже зовсїм відділили ся, а у котрих длятого виступила наперед справа социяльна. У народів же, що ще не зовсїм або лиш дуже мало виробила ся окремішність народна, стрічають ся перешкоди для народної роботи як серед них самих, так і поза ними, а сї послїдні перешкоди стають ся ще тим більші, скоро якісь народи або вже в наслїдок свого розміщеня ґеоґрафічного суть зближені до себе і безпосередно стикають ся, або коли то зближенє наступає наслїдком розросту народів, збільшеня средств комунікацийних та скорого поступу культури і цивілїзациї. Народи такі мусять тогди вести борбу з подвійними перешкодами: в собі самих і з перешкодами з боку. Борба з перешкодами з боку виступає особливо різко там, де два народи безпосередно стикають ся з собою і мішають ся. Клясичний примір під сим взглядом дає нам Альзация і Льотаринґія, о котрі то краї вела ся борба сотками лїт межи народами француским і нїмецким. Приміри такої борби маємо всюди там, де стикають ся безпосередно н. пр. народи славяньскі з ґерманьскими або романьскими (межи Поляками а Нїмцями в Познанщинї; межи Чехами а Нїмцями, Словенцями а Нїмцями, Хорватами а Італїянцями і т. д.), або хоч би народи одного і того самого племени, як н. пр. межи народами славяньскими. Де нема сил до явної, голосної борби, там манїфестує ся она тайною, нїмою; одиниці одного народу держать ся здалека від одиниць другого народу, придержують ся своїх окремих звичаїв і обичаїв, словом, чують в собі якусь силу, котра як би без їх сьвідомости наказує їм держати ся з далека від других. Що складає ся на ту силу, того не хочемо тут розбирати, але фактом есть, що тою силою удержались н. пр. жиди аж до нинїшного дня посеред чужих народів; тою силою держать ся рускі оселї н. пр. у вороніжскій ґубернії, де они вже стикають ся з Росиянами або Москалями, тою самою силою держать ся і всякі кольонії серед других народів, а їх первістна, що так скажемо — душа народна, відзиваєсь в них ще тогди, коли они стратять вже майже зовсїм всї свої ознаки давної окремішности народної.

Тиха і нїма борба есть ознакою, що нарід вже загибає і скорше чи пізнїйше таки згине; але явна і голосна есть ознакою, що він ще жиє і хоче тай може жити. Ту борбу однакож не треба так розуміти, що она есть проявом житя і піддержувати єї в тій гадцї, що нею піддержує ся житє в народї. Борба та має на цїли лиш поборювати всїлякі перешкоди до житя народного і длятого головною задачею політики есть не піддержувати саму борбу, але усувати єї причину, усувати перешкоди, а тим піддержувати житє народу. Не той отже добрий політик, хто уміє вести завзяту борбу, але той, хто уміє усувати всякі перешкоди, які стрічає народна робота — в сїм случаю з боку.

Коли-б народи в своїм походженю були одноцїлі, значить ся, не перемішані з другими,

---

17)

ГУСАКОВСКИЙ.

повість

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше).

VI.

Ще кілька днів, довгих днів, проведених на роздумі, дивних днів, в котрих взірцевий бухгальтер позваляв собі на похибки, — і Гусаковский приходить до рішучого пересьвідченя:

— Справді, я люблю єї.... То зовсїм певно. Любить єї не від нинї, не від вчера.... Від коли-ж? Шкода питати ся. Память его не відповість ему на се. Він сам зовсїм не знає, як то стало ся і коли. Але він зовсїм певний, що се стало ся.

Тепер розуміє, длячого все ожидав сеї суботи, длячого шукав товариства панни Казї, єї слів і усьміхів. Але від часу, як відкрив перед собою сю тайну, труднїйше ему стало ждати на суботу. Отже не ждав і пішов з візитою в тиждни.

Якже ему нинї дивно трудно перейти тих кілька улиць, з яким незрозумілим для себе неспокоєм крок за кроком підносить ся помалу по так добре знаних ему сходах! Аж его самого се гнївить! Старає ся перемогти сей неспокій, що ему силу відбирає, але він сильнїйший від его волї. Доторкає ся рукою клямки — і робить ся ему горячо....

Не застав анї панни Казї, анї мами Бальскої. Приймає его сама Зося.

— Мама пішла разом з панною Казимирою?

— Пішли разом.

— А коли вернуть?

— Не знаю.

Не мав нинї охоти занимати ся дитиньствами Зосї. Се его мучило. Отже зрік ся ожиданя і вийшов.

Прийшов слїдуючої суботи.

Тілько глянув на панну Казю — і був певний своїх думок:

— Кохаю єї! кохаю!

Того вечера була гарнїйша, нїж звичайно. Вложила нову сукню, ясно-синю. Прийшла їй фантазия одягнути ся зовсїм à la vierge, розпустила волосє і перевязала їх голубою стяжкою.

Гусаковский прийшов вчасно. Ще не було жадного з панів.

— Як же вам нинї подобаю ся? — спитала его довірочно, приглядаючись в зеркалї.

— Прошу панї....

— Добре менї так?

— Дуже добре!

— Чи виглядаю досить ідеально? Мій пане Гусаковский, скажіть правду.... Я би хотїла виглядати ідеально.

Зробила міну пересадну. Руки зложила скромпенько, очи піднесла в гору.... Щож се нинї за сьвято? Панна Казя так незвичайно вистроєна....

— Я так собі, — пояснила панна Казя — з ласки на потїху; хочу знати, чи менї добре.

Гусаковский заповів прихід Розпшицкого.

— Як то? не виїхав?

Мав виїхати в четвер, але формальности по спадщинї задержують его ще. Гусаковский намовив его, щоби ту прийшов вечером.

— Ви добре зробили — каже гостинна мама Бальска.

Але панна Казя виповідає перед мамою свою обаву: — Щоби лиш він не подумав, що я так для него вистроїла ся?

Мама Бальска, котра не похваляла того ясного строю „в великім постї“, відповіла:

— Чомуж тобі забагало ся?

Однак панна Казя вдоволена зі свого розпущеного волося і, чуючи, що хтось входить до передної комнати, шепче до Гусаковского:

— Побачите, який ефект я нинї зроблю.

Робить се справді ефект. Самі панни признають, що панні Казї в тім прекрасно.... Про панів і казати нема що.... Зітхають бідні по кутах і не мають відваги підойти до милої....

Розпшицкий навіть очарований і, ледви панна Казя сяде спочити по танци, сейчас являє ся при нїй.

Панна Казя не танцює нинї богато. Відмовила Дембскому, відмовила Яницкому, відмовила третьому:

як то єсть може в найбільшій мірі у нас в Европі, то внутрішні перешкоди для народної роботи в якімсь народі не були би так великі, як суть на ділі. Робота народна стрічала соромірно слабий опір в одиницях народу, а в напрямі розширеня условий до житя одиниць поступала би далеко скорше наперед і обнимала би як найширші круги. Однакож коли де, то в Европі може найбільше племінна мішанина сталась причиною не лиш витвореня ся зовсім нових народів, але ще й поодиноких верстов і кляс в народних суспільностях, котрі силою свого походженя станули в певній суперечности до себе, а тим спиняли народну роботу; ті верстви і кляси може й не противились окремішности народній, принявши єї ознаку як мову і звичаї, але все-таки спиняли роботу народну в напрямі розширеня добробиту в народ обмежаючи єї лиш на певні круги суспільности. Такий стан річи мусів в самім народі, витворити великі перешкоди для народної роботи і довести остаточно до завзятої борби серед самої суспільности якогось народу. Без чужої домішки витворювались в народах лиш поодинокі проводирі і старшина народа, котрої вплив обмежав ся звичайно на більшу, або меншу часть народу, рідше розтягав ся на цілий нарід, і заводив ся лад громадский автономічний; мішанина елементів із всїляких народів в однім, разом з мішаниною всїлякого рода і степеня культур і цивілізацій доводила остаточно до верховодства поодиноких частий, скажім верстов, кляс або каст якогось народу а замісць ладу громадского, автономічного заводила лад автократичний, абсолютний, котрий треба було опісля знов побороювати. Такий хід житя народів поясняє нам, длячого як в найдавнійших часах, так і в новійших і найновійших, одні і ті самі народи зміняли і зміняють свій устрій державний, з републиканьского на монархічний, абсолютний і конституцийний вертають назад до републиканьского і знов зміняють та крутять ся як би в зачаровані колесї. То мішанєсь народів єсть також одною із найголовнійших причин твореня ся в народах всїляких партий політичних та висуване ся від часу до часу наперед справи социяльної, котра не перший раз проявляє ся аж в наших часах в такім виді, як нинї, але проявляла ся вже 3000 літ тому назад ще перед рождеством Христовим.

Ми подали тут лиш коротенький начерк житя народного, так, як оно представляє ся нам в природі, без всякого насильного впихання єго в якісь форми з гори для него обдумані, а з котрих оно старає ся завсігди виломити ся. З того показує ся наглядно, що принцип национальний яко непохитне правило природи позістане серед всяких обставин і условий незмінним, лиш під впливом змінених обставин в самім народі і відносин єго до сусїдних народів комплїкує ся робота народна та в міру тої комплїкациї стає більше або менше трудна, а позаяк в тій роботі народній лежить смерть або житє народу, то й від неї зависить, чи нарід якийсь має жити, чи загибати.

Рада державна.

На вчерашнім засїданю Палати послів предложив міністер скарбу др. Пленер проєкт закона о пільгах при уплатї належитостий від позичок і запомог призначених на закладане виноградників. З порядку дневного приступлено до справозданя о удержавненю домів складових і маґазинів в Трієстї. Пос. Кайцль промовляв против сего предложеня, доказуючи, що оно занадто обтяжає державу і жадав, щоби проєкт відослано назад до комісиї буджетової. Міністер торговлї ґр. Вурмбранд сказав тогди, що єго дивує, длячого ческий посол так противний Трієстови; правительство хоче зробити Трієст огнищем австрийскої торговлї. Внесенє Кайцля відкинено, а проєкт ухвалено в другім читаню.

Пос. Стефанович (з Буковини) жалував ся на то, що в послїдних часах придїлено до фінансової дирекциї на Буковинї молодих людий, котрі занадто енерґічно виміряють і стягають податки. Відтак обговорював бесїдник акцию виборчу в Серетї і виступав остро против буковиньского президента краю бар. Кравза, котрий не добре господаризь в краю. Дальше полемізував бесїдник з послами Гормузаким і Цурканом що-до Русинів буковиньских і доказував, що Румунів на Буковинї нїхто не грабить — они мають прецї на Буковинї чотири рази тілько послів, що Русини, хоч становлять там ледви четверту часть населеня. Русини на Буковинї не жадають нїчого лиш рівноуправненя; они хотять жити в згоді зі всїми і готові навіть погодити ся з коалїциєю, скоро-б лиш правительство завело такі відносини, котрі ґарантували би їм і всїм народностям на Буковинї безпартийне трактоване. Русини на Буковинї хоч найчисленнїйші, не мають анї одної 4-клясової школи. На Буковинї настала би аж тогди згода, коли-б президентом краю був чоловік, що стояв би понад партиями і посередничив межи ними.

В комісиї податковій предложив міністер фінансів др. Пленер проєкт реформи податкової. Реформа податкова має війти в житє з днем 1 січня 1896 р., а доходи з літ 1896 і 1897 з новозаведеного податку особово-доходового має послужити до признаваня опустів в податках ґрунтових, домово-клясових і домово-чиншових по 5 до 10 процент, а при податку зарібковім до 20 процент. По оплаченю тих опустів позістаюча звишка в сумі 3 мілїонів буде передана поодиноким краям в той спосіб, що у відповідній висотї дасть ся опуст з державних податків реальних. Звишка понад 3 мілїони ділить ся: а) 200.000 зр. на дальше обниженє податку зарібкового; б) на зниженє стопи процентової для товариств акцийних до 10 прц., в) ще дальші звишки будуть по половинї передані краям, по половинї ужиті на дальші опусти з загального податку зарібкового. Почавши від 1898 р. дохід з податків установляє ся стало в тій висотї, яка позістає по відчисленю опустів і знижок. Податок зарібковий має принести 18 міл., особово-доходовий 16 до 24 мілїонів.

Перегляд полїтичний.

Вчерашнє сьвято робітниче відбуло ся в цїлій монархії зовсїм спокійно. У Відни вирушило по полудни до Пратеру яких 50.000 до 60.000 робітників. Перед будинком поліциї заспівала громада робітників зложена з 700 людий демонстративно пісню робочу. Лиш в Градци прийшло до розрухів, коли полїция зажадала усуненя хоругви несеної робітниками. Підчас сих розрухів покалїчено кількох робітників і 10 полїциянтів; арештовано також 33 ексцедентів. У Львові відбуло ся сьвято робітниче також досить спокійно, з вимкою, що в одній камениці старано ся спинити роботу мулярів і одного робітника скинено з руштованя. Вечером спинило войско робітників вертаючих споза личаківскої рогатки, а коли они хотїли

— Я така змучена.

Спочиває і веде живу розмову з Розшпицким, котрий єї їсть очима.

— Контреданс! контреданс!

Сей поклик походить від Гусаковского, котрий іде великими і певними кроками через сальоник, підходить до панни Казї і кланяє ся дуже шиковно:

— Чи можу вас просити до контреданса?

— До контреданса? — питає панна Казя, так як би не хотїла танцювати.

— Так! зараз починаємо контреданса....

— Тепер.... чи не лучше було би по гербатї?

— По гербатї?

— Еге.... по гербатї! по гербатї!... Тепер най буде вальц.

Гусаковский відходить і каже кавалєрам, що вже готовлять ся до танцю:

— Контреданс по гербатї. Тепер вальц!

Сам не бере участи в забаві. Сїв на канапцї в кутику і дивить ся на танцюючих бездушним поглядом.

— Чого се ви так гумор стратили? — чіпає єго панна Яницка.

— Що? я? я стратив гумор?

— Хибаж нї?

— Зовсїм нї. — І щоби єї пересьвідчити, зараз просить єї до танцю.

Гербатка.

Гусаковский говорить нинї так мало.

— Пан Гусаковский нинї без гумору — замічає друга панна.

— Маю як найлучший гумор, прошу панї— запевнює єї і приневолює себе усьміхнути ся.

По гербатцї слїдує контреданс. Але Гусаковский не тупає в шестій фіґурі, не каже: „Живо, панове!“

Вглядів хвилинку, коли Розшпицкий розмавляв з мамою Бальскою, і присунув ся до панни Казї.

— То небавом — каже — будемо мати вже середопістє.

— Що?

— Середопістє будемо мати незадовго....

— Що?

— Гм.... середопістє....

— А-а! середопістє.... коли то.... в середу.... недавно був карнавал. Як то час летить....

— Ще маємо пять вечерків.

— Що?

— Пять вечерків....

— Що?... а! пять вечерків....

Нї, годї нинї розмавляти з панною Казею — така неуважна.

Гусаковский відходить. Знов чує над ухом:

— А вам що стало ся?

Ті питаня, ті замітки дратують єго нескасано. Коли би випадало, коли-б на се не звернув нїхто уваги, то утїк би нишком до дому.

Ледви може дїждати ся сеї бажаної хвилї, коли всї починають прощати ся.

Виходить.... але ще треба з обовязку всїх повідпроваджувати. Треба парадувати через місто з цїлою громадкою, треба слухати сьміхів і заміток розбавлених нинї більше, як звичайно, панночок, треба відповідати на питаня. А вже, що найтяжше стерпіти, то сї замітки, висказані з доброго серця:

— Ви нинї чогось без гумору.

Потім, коли всїх відпровадили, треба ще провести кусень дороги Розшпицкого. Розшпицкий нинї в дуже говірливім настрою. Пропонує вступити до шинку. Гусаковский однак вимавляє ся:

— Нї, нї, мушу завтра дуже рано встати.

Вкінци остав ся сам.

Віддихає. Здавало ся єму, що з тими людьми єму прикро. Тимчасом нї; бо іде самодин, а єму як було прикро, так і єсть.

Почав блукатись по улицях.

Чи він не дурив себе, коли думав, що Казя єму прихильна? що она сприяє єму більше, нїж тим своїм зітхаючим поклонникам, що кладе єго все на першім місци, дає єму віру і приязнь? Чи то правда? Може то була тілько мрія? Може єму лиш здавало ся? Така довголїтна знакомість має свої права....

Але.... нинї — коли дивив ся на неї инакше, як звичайно, коли слїдив єї слова і рухи уважнїйше, нїж доси — здавала ся єму байдужою до него.... так як би знали ся від вчера. Треба о тім пересьвідчити ся! Треба довідати ся!

Вибрав ся до Бальских зараз на другий день.

Знов тяжко єму війти.

— А! пан Гусаковский! — кличе з вдоволенєм мала Зося і підбігає до него.

— Добрий-день, добрий-день! — каже їй неуважно.

По хвили надходить і панна Казя. Яка она гарна! яка гарна! Гусаковский дивить ся на неї одушевлений і заразом непевний. Панна Казя витає єго довірочним усьміхом і простягає до него свою гарну руку:

— Добрий день.

Гусаковский чує стисненє, виразно чує досить сильне стисненє. То додає єму відради і поправляє гумор.

Сїдають, як звичайно, при столику, котрий панна Казя валяла колись безнастанно чорнилом.

— Коли-б ви знали.... — починає панна Казя — стала ся менї нинї пригода....

розходити ся, дано знак до стріляня і аж тогди робітники розійшли ся.

„Буковина" доносить, що буковиньский президент краю бар. Кравз передав вже своє урядоване тимчасом заступаючому єго урядникови, і що на єго місце має прийти ґр. Ґес.

Найдостойнійша Архікняг. Мария Валерия повила дня 30 цьвітня на замку Ліхтенеґ коло Вельс сина. Найдост. мати і новонароджене дитя мають ся добре.

Молодий сербский король Александер поступає енерґічно і може чи аж не за сьміло. Звичайним указом зніс він всї постанови і розпорядження реґенциї, заказуючі єго родичам проживати в краю. Той сам указ надає знову Милянови і Наталиї всї права членів пануючого дому.

Новинки.

Львів дня 2 мая.

— **Іменованя і перенесеня.** Практикант концепт. Намістництва Вінк. Прибиславский перенесений з Косова до Стрия. — Офіцияли рах. в Дирекциї скарбу: Адольф Конюшевский і Андрій Копач іменовані ревідентами рах. в IX. кл. р.; контрольор податковий Людвик Гірш і асистент Іван Лісковацкий і Іван Новицкий офіциялами і вкінци адюнкт Іван Грабовский і практикант Віктор Шмід, Бол. Собіский і Евґен Івасечко асистентами рах. в XI кл. р. — Авскультантами судовими іменовані: Л. О. Клір, Ст. Ідзиньский, Ст. Кіляр, Фавстин Якубовский, Осип Дуткевич, Ст. Стемпиньский, В. А. Гефліх, Каз. Висньовский і Вяч. Виробек.

— **Є. В. Цїсар** потвердив вибір гр. кат. пароха з Турки о. Мих. Прухницкого на заступника презеса Ради пов. в Турцї.

— **Іспити зрілости** в учительских семинариях зачнуть ся сего року: в мужеских в Ряшові 28 мая, Тарнові 11 червня, Кракові 23 червня, Тернополи 19 червня, Станїславові 27 червня, у Львові 7 липня; в женьских семинариях: в Кракові і у Львові 16 червня, в Перемишли 7 липня.

— **Нові читальнї „Просьвіти"** заснували ся: в Дрогобичи на передмістю Задвірнім, в Угорцї повіта ярославского і в Верчанах пов. стрийского. Щасть Боже!

— **Відзнаки для бурмістрів більших міст.** Ради міскі більших міст в Австриї, а в Галичинї рада міста Львова, ухвалили почетні відзнаки для своїх бурмістрів, котрі мають носити в часї торжеств. Виділ краєвий застановлював ся власне над тим, що часто лучають ся нагоди, коли бурмістр мусить виступити з уряду публично, як на пр. при огнях, зборах і т. ин. случаях і прийшов до пересьвідченя, що в таких виступленях конечне, щоби кождий знав, що особа, котра промавляє і видає зарядженє, есть бурмістром, котрому належить ся послух. Виділ краєвий ухвалив вислати в тій справі обіжник до тих 30 більших міст в краю, котрі обовязує закон громадский з 1889 р., а в нїм відносить, що в краях західної Европи обдумано вже давно такі відзнаки. Суть се звичайно ленти. В Австриї ухвалили ради громадскі більших міст відзнаки для своїх бурмістрів (золотий ланцух), однако ті відзнаки призначені лише до виступів торжественних, а не при виповнюваню обовязків місцевої поліциї. Длятого Виділ краєвий взиває ті 30 міст, щоби після своєї вподоби завели можливо однакові відзнаки для бурмістрів. Сей обіжник буде висланий також радам громадским міст Львова і Кракова.

— **Цивільне вінчанє** відбуло ся в цьвітну недїлю в Чернївцях в маґістратї. Слюб давав президент міста, а вінчали ся авскультант судовий Мунтеан і панна Ольга Манґ, донька православного пароха з Кливодина, обоє православної віри. Причиною цивільного вінчаня було то, що задля близького посвояченя не хотїли їм позволити вінчати ся в церкві.

— **Страшне убийство.** Дня 25 м. м. на полях межи Обршином а Бясївкою найдено неживого чоловіка з розбитою головою. Комендант жандармериї з Навариї п. Кеплер заняв ся винайденєм убийників, шукав дві доби і таки найшов. Того чоловіка вбила жінка разом з коханком, бо муж був уже старий. Виноватих відвезено до суду в Городку.

— **В справі дяків** пишуть нам з Бобрецкого: Дня 12 м. м. в Бібрцї відбули ся деканальні збори дяків під проводом всч. о. Павла Козюка з Висни. На зборах явили ся зі Староства комісар др. Шварц, о. Евґ. Дзерович з Бібрки і 13 дяків. Збори отворив промовою о. П. Козюк. Справа дяківска — сказав він — зовсїм занедбана. Всї верстви підносять ся в гору, а дяки мимо того, що письменні і мають непослїдне значінє в суспільности, упадають що раз більше. Для піднесеня їх заложено по всїх епархиях товариства, що повинні злучити всїх дяків для взаїмної помочи. Але богато з дяків не розуміє ще користи з такого товариства. Товариства дяківскі в Станїславові і в Перемишли розвивають ся добре і довели до того, що справу дяківску поружено в Соймі; нею заняв ся прихильно Є. Е. Митрополит і Сойм. Товариство дяківске в львівскій Архієпархиї буде також успішно розвивати ся, лиш треба не лякати ся всяких трудностий і дбати про товариство. Відтак заохотив о. Козюк зібраних, щоби в деканатї бобрецкім заложили аґентуру товариства і численно до неї вписали ся. Всї зібрані вписали ся зараз і зложили вкладки. Всч. о. Дзерович пояснив ще значінє товариства дяківского, почім агентом вибрано о. П. Козюка з Висни, а заступником півця з Висни ч. Николая Готру. Рішено подякувати Впреосьв. Митрополитови за піднимане справи дяківскої; і старати ся скликати ґенеральні збори (після §. 43 статутів) до Львова в червни, щоби при тій нагоді члени могли звидїти і виставу. За прикладом деканату бобрецкого повинні піти всї деканати, що еще не мають аґентур. — *Альфа.*

— **Микулинецкий відділ** галицкого товариства для огородництва і пчільництва зібрав ся дня 22 м. м. Голова відділу п. А. Рибачек пояснив користь з таких зібрань, почім збори приняли всї справозданя виділу. Обговорював широко справу обісланя краєвої вистави, а потім роздано межи членів щепи, насїнє огородове, рослини медодайні, а кромі того ріжні брошурки господарскі.

Пригода була така: Пішла панна Казя купувати щось за Зелїзну Браму і — подумайте! — заблукала ся в якихсь вузких уличках, якійсь Пташиній, Теплій.... Она, родом Варшавянка, заблукала ся в Варшаві!

— Пригода не небезпечна — каже Гусаковский зі сьміхом.

— Все-ж таки неприємна.

Розмова переходить на иншу тему.

— Ваш товариш уже від'їхав?

— Ні ще... Від'їде за кілька днів.

— До Ціріху?

— До Ціріху.

— Чи схоче ся єму тепер учити ся... по тій спадщинї?

— Каже, що буде кінчити політехніку.

— Менї би не хотїло ся — каже щиро панна Казя і по хвили додає: — Сей ваш товариш має мабуть одну лиху прикмету...

— Яку?

— Є зарозумілий.

— Зарозумілий?

— Так менї здає ся.

— Гм... не знаю... може бути...

Дїйстно... коли довше подумати, то треба єму се признати, що є троха зарозумілий. Гусаковский думає так само про него... хоч голосно не виповідає сего... Впрочім зарозумілість — то не дуже велика хиба і чоловікови не приносить зовсїм нечести...

Добрий настрій Гусаковского змагає ся підчас розмови. А як нинї Гусаковский уважає! яким незвичайним обсерватором зробив ся! Так уважає на кожде слово, що панна Казимира скаже... Так розважує кожде реченє, що доторкає ся єго або може доторкнути ся...

Була й дальше мова про зарозумілість.

— Вже то у вас, пане Гусаковский — каже панна Казя — не можна найти зарозумілости анї крихітки...

Як же мило погладила єго по серцю та похвала!

— Справдї?

— Ви навіть за мало єї маєте... Трошка не пошкодило би... Так трошка, як я маю...

— Ви маєте?

— На свою потребу. Чи ви думаєте, що нї?

— Коли зарозумілість є гордостию з тих добрих прикмет, котрих не має ся, то ви не зарозумілі — відповідає Гусаковский, стараючись своїм умом означити річ докладно.

Панна Казя усьміхає ся:

— Го! го! пан Гусаковский пускає ся на компліменти.

— То не комплімент...

— Як же нї?... навіть дуже зручний.

Сим разом усьміхає ся Гусаковский, дуже з себе вдоволений.

Все добре... ще тілько потрібно одного маленького поясненя...

— Ви були вчера так якимись думками заняті, неуважні — каже Гусаковский, звівши розмову на вчерашний вечерок.

— Я?

— Ви.

— Не тямлю...

— Ви так мало танцювали...

— Справдї мало... але вчера не чула охоти... троха мене голова боліла... Я думала навіть, що з того вийде міґрена...

(Дальше буде).

Господарство промисл і торговля

— **Зниженє тарифове для збіжа під засів і картофель насїнних.** З важностию від 7 цьвітня до 15 липня с. р. заведено зниженє тарифове для збіжа під засів і картофель насїнних спроваджуваних яко посилки звичайні через сельских господарів королества Галичини, або через галицкі спілки рільничі, урядом призволені, читальні і прочі, для їх членів, занимаючих ся рільним господарством на шляхах зелїзниці Львів-Белзець (Томашів), буковиньских і коломийских зелїзниць льокальних. Спровадженє се має відбуватись на основі карт замовленя, потверджених ц. к. галицким Товариством рільничим в Кракові або ц. к. галицким Товариством господарским у Львові на обставину, що ті посилки суть в цїли засїву поля знаходячого ся у власнім зарядї спроваджаючого. Близших інформаций можна засягнути в кождій стациї зелїзничій.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 2 мая. З цїлої монархії наспіли вісти, що вчерашне сьвято робітниче відбуло ся спокійно.

Берлин 2 мая. Сьвято робітниче проминуло спокійно. — Альварда засуджено за оскорбу урядників на 3 місяцї вязницї.

Льондон 2 мая. Анґлійскі робітники не сьвяткували день 1 мая. — Times подає вість, що султан готов признати незвисимість Болгариї.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

Clayton & Shuttleworth

Львів, ул. Городецка ч. 22

поручають свій, новий діл творячий

СЇВНИК РЯДОВИЙ

„COLUMBIA DRILL“

сіючий найправильнійше так на гористім як і на рівнім поли без наряджуваня скрині сівної; — дальше

плуги універсальні, борони, вальцї

і т. д. і т. д.

о знаменитім викіньченю по цїнах уміркованих.

Ілюстровані цїнники ґратіс і франк

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсї деннім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінаційну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
5% листи гіпотечні без премиї	4½% пожичку угорскої желїзної дороги державної
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку пропінаційну угорску
4½% листи Банку краєвого	
4½% пожичку краєву галицку	

4% угорскі Облигациї индемнїзаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цїнах найкористнїйших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 40

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

На час вистави

значно знижені цїни

колдри

по 3·50, 4, 5, 6, 7, 8 до 14 злр.

Колдри атласові

по 12·50 15, 18, 20 злр. і висше.

Колдри на овечій вовнї

без конкуренциї найдешевше

поручає

Йосиф Шустер

Львів,

ул. Коперника ч. 7. 43

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-y“

може лише се бюро анонси примпрати.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненєм. — Збірники на воду. — Комплєтні уродженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як такжя рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

Поручає ся 48

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.